

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123824096.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Skønt jeg er vis paa, at det kun varede nogle Minutter, kan jeg dog forsikre Dem, at den Ventetid var lang. Jeg firede stadig paa Tovet, 50
idet jeg holdt igen af alle Kræfter, saa længe Stramningen varede. Af Anstrængelse værkede mit Hoved, som om der var glødende Ild i det, men jeg mærkede det knap; jeg firede og holdt igen, indtil Stramningen hørte op, - saa stak jeg alt det Tov fra mig, jeg havde, indtil der ikke var mere tilbage end akkurat det Halvstik, jeg havde gjort om Livet. Derpaa bandt jeg Klædet igen til Rette om Hovedet og lyttede efter. Vejret var ganske rigtig stillet noget af; Brændingen dundrede endnu mod Stenene, men Vinden hylede ikke nær saa stygt som tilforn. Det begyndte ogsaa at lysne lidt der ude i Taagen, og man kunde allerede skimte Genstande rundt omkring. Pludselig blev der rykket i Tovet, og jeg hørte Drengens Stemme, der raabte, at jeg skulde komme ned. I et Nu havde jeg Tovet af mig og var ude over Klippen; jeg bed mig fast som en Kat i Revner og Sprækker, og naaede ogsaa lykkelig de nederste Skær. Der laa Drengen og bøjede sig over noget, der var lænet op mod en Sten. Vandet strømmede helt op til Knæerne, hver Gang Søerne brød ind imod mig; jeg vidste, at det gjaldt om at holde fast, naar Strømmen løb ud efter igen, og jeg holdt fast. "Skynd Dig o.g kom straks med Brændevinflasken," raabte han, "her er en lille Dame, som laa tværs for en stor Sten ind imod Land. Hun er nok alene om det." Jeg rakte ham Flasken og kigede rundt til alle Sider. Der var intet uden Vand og Klipper og nogle ganske enkelte Vragstumper, der nu og da stak frem af det hvide Skum. Jeg havde et Par Gange fat i nogle af disse Stumper, der forekom mig at ligne menneskelige Væsner, men jeg indsoo snart, at det var bedst saa hurtigt som muligt at bjærge den ene, vi var sikker paa, saa meget mere som det igen kom med Byger og Tykning, og vi havde en farlig Opstigning, der nødvendigvis fordrede den Smule Lysning, som for Øjeblikket fandtes. Der var naturligvis ikke Tale om at se, hvem vi havde for os. Ung og fin maatte hun være, for hun var saa let som en Fjer at løfte paa, naar man fraregnede Tyngden af de vaade Klæder. Drengen sagde, at det nok maatte være en meget fin Dame, siden hun slet ikke havde villet tage en eneste Draabe Brændevin til sig, men det mente jeg dog snarere laa i den simple Grund, at hun var aldeles bevidstløs, den Stakkel. Det var underligt nok at tage paa saadan et skrøbeligt lille Væsen; men op maatte vi jo, og det kom vi da ogsaa endelig, skønt rigtignok med saa megen Besvær, at jeg var mere død end levende, da vi havde naaet Huset og lagt hende paa Sengen, hvor Drengen plejede at sove. Saaret i mit Hoved var sprunget op undervejs, og Blodet løb i Strømme ned over Hals og Skuldre. Jeg mærkede, at Kræfterne snart vilde svigte mig, men lige til det sidste hjalp jeg dog Drengen med at rulle og gnide hende i uldne Tæpper, efter at vi havde skilt hende af med saa meget af det vaade Tøj, som vi to Mandfolk syntes kunde passe sig. Ved Lyset, som vi fik tændt, kan jeg netop huske, at jeg saa' det dejligste Ansigt, som en Sømand nogensinde fik at se, men saa kunde jeg heller ikke mere, og ligesom Døren gik op, og jeg saa' den gamle, der blev staaende forbavset i den, kæntrede jeg og gik rundt som en Hvalfisk, der har faaet Harpunen. Der laa jeg da, og - ja, nok er det, at der laa jeg, - og nu har jeg fortalt Dem om det Forlis."